

Stowarzyszenie Rzeczoznawców Radiestezji

Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 roku nr 3

02-362 Warszawa

ZASADY TESTOWANIA EKRAŃÓW DO MODEROWANIA TŁA GEOPATYCZNEGO METODĄ RADIESTEZYJNĄ

Prawa autorskie zastrzeżone

Opracował:

Jakub Zemła

Konsultacja:

Wojciech Burzyński

Aleksander Kaczmarek

Andrzej Kolk

Witold Piasecki

Piotr Smażyński

Ryszard Tomaszewski

Romana Turewicz

WSTĘP

Na rynku istnieje wiele, tzw. „cudownych i niezawodnych wynalazków”, których zadaniem jest poprawa warunków życia człowieka poprzez neutralizację szkodliwych dla zdrowia zdrażnień geopatycznych. Ostatnio coraz więcej pojawia się urządzeń, których działanie wzbudza wiele wątpliwości. Część z nich tylko nieznacznie zmniejsza promieniowanie geopatyczne, zaś zakres oddziaływania (patrz rozdz. 4) innych jest znacznie mniejszy niż gwarantuje to producent, jeszcze innym nie można przypisać cech ekranu, scharakteryzowanych w dalszej części wstępu. Zdarza się też, że niektóre są źródłem wtórnych radiacji radiestezyjnych.

Istnieje zatem duża potrzeba obiektywnej oceny skuteczności tych urządzeń określanych potocznie jako odpromienniki radiestezyjne, opartej na przejrzystej metodzie i jednoznacznych kryteriach. Chcąc uporządkować zasygnalizowane problemy należy stworzyć do tego właściwy system i instrumenty, czyli:

- Opracować ujednoczone zasady testowania oparte na zobiektywizowanych kryteriach i prowadzone w oparciu o proste procedury.
- Utworzyć zespoły badawcze radiestetów zajmujących się testowaniem (przy stowarzyszeniach działających w ramach Federacji Stowarzyszeń Radiestezyjnych).
- Przyznawać certyfikaty radiestezyjnej skuteczności ekranom ocenianym pozytywnie (patrz rozdz. 5).

Moderatory (odpromienniki, ekrany, neutralizatory) radiestezyjne to urządzenia, które swoimi właściwościami i oddziaływaniem mają zdolność skutecznego zmniejszania istniejących radiacji geopatycznych, a tym samym poprawy warunków życia w strefie środowiska człowieka do poziomu optymalnego.

Urządzenia te można podzielić na 3 grupy ze względu na sposób działania:

1. Przegrody odbijające lub odchylające radiację. Wyróżnia się tu przegrody naturalne pełne tworzące lite, jednorodne warstwy takie jak: warstwy ze skorupki jaj, maty z surowców roślinnych, skóry zwierząt, folie metalowe, materace z nasion, glinobitki, wylewki wapienne z dodatkiem substancji białkowych oraz przegrody naturalne sieciowe, czyli wykorzystujące zjawisko interferencji: rozłożone miejscami woreczki z nasionami niektórych roślin, siatka z kamieni (otoczków) odpowiednio spolaryzowanych. Znaleźć można również przegrody sztuczne takie jak niektóre materiały budowlane oraz symbole magiczne działające na poziomie mentalnym.
2. Urządzenia pochłaniające mające właściwości absorpcyjne, do których należą niektóre metale, folie, materiały budowlane. Urządzenia te pochłaniając radiację wymagają po pewnym czasie rozładowywania. Nadmierne ich naładowanie powoduje w konsekwencji samoistne i niekontrolowane ich rozładowywanie, co jest niekorzystne dla użytkownika. Spotyka się urządzenia będące uziemionymi tarczami, w których pochłonięte radiacje rozładowywane są do gruntu.
3. Ekrany interferencyjne wykorzystujące w swoim działaniu zjawisko interferencji, czyli zasadę nakładania się fal. Zachodzi tutaj stabilne w czasie wzajemne wzmocnienie fali lub osłabienie w zależności od stosunków fazowych fal oraz umiejscowienia źródła. Efektem jest niwelowanie szkodliwych dla zdrowia człowieka składowych tła i wzmocnienie radiacji korzystnych dla zdrowia.

Przedmiotem opracowania zasad testowania moderatorów radiestezyjnych jest w zasadzie tylko grupa urządzeń działających na zasadzie interferencji (czyli grupa 3), będąca w handlu i potocznym słownictwie określana jako „odpromienniki”. W dalszym ciągu opracowania będzie stosowana poprawna, choć skrócona nazwa EKRANY radiestezyjne.

Grupa ta pod względem charakterystyki przedmiotowej i handlowej cechuje się tym, że urządzenia są niewielkie w stosunku do strefy działania. Średnica ekranu w stosunku do średnicy zmoderowanej strefy wynosi od 1/10 a dochodzi do 1/100. Stanowią trwałe, odporne na wstrząsy i uderzenia portatywny przedmiot a ponadto pozwalają na tworzenie serii o różnym zasięgu i charakterystyce, co dobrze odpowiada warunkom i wymogom zarówno radiestezyjnym i handlowym.

W stosunku do innych niż ekrany urządzeń moderujących tło „Zasady testowania” mogą stanowić jedynie materiał pomocniczy do określania skuteczności ich działania. Opracowanie zasad testowania powinno zobiektywizować oceny moderatorów radiestezyjnych.

1. ZASADY TESTOWANIA EKRAŃÓW:

1.1. PRZEDMIOT BADAŃ

Przedmiotem badań jest grupa urządzeń działających na zasadzie interferencji, będąca w handlu i potocznym słownictwie określana jako „odpromienniki” lub „neutralizatory”. W dalszym ciągu opracowania będzie stosowana poprawna, choć skrócona nazwa - EKRANY radiestezyjne.

1.2. CEL BADAŃ:

Celem badań jest:

- Ocena skuteczności różnych ekranów i ich przydatności w praktyce radiestezyjnej. Skuteczność należy rozumieć jako zdolność do trwałego zmniejszania promieniowań geopatycznych tła w określonej strefie.
- Stwierdzanie zgodności testowanych ekranów z ich przeznaczeniem podanym w instrukcji przez producenta.
- Wskazanie najodpowiedniejszych ekranów przeznaczonych do moderowania radiacji geopatycznych w pomieszczeniach zamkniętych (mieszkania, biura, obiekty inwentarskie, sportowe, itp.) oraz na przestrzeni otwartej (pola, ogrody, lasy, tereny rekreacyjne, itp.)
- W dalszej perspektywie wyodrębnienie zbioru bezpiecznych i skutecznych ekranów, czyli takich, które spełniają warunki opisane w rozdziale 4, a następnie umożliwienie przyznawania certyfikatu bezpieczeństwa radiestezyjnego,

1.3. ZAKRES BADAŃ:

Zakres badań obejmuje następujące czynności i zagadnienia:

- Zapoznanie się z zasadą działania ekranu, z jego budową, instrukcją wstrajania i montażu, opisaną w instrukcji lub dostarczona przez producenta.
- Testowanie skuteczności działania według ściśle określonej procedury (opisanej w dalszej części).
- Analizę materiału zebranego w trakcie trwania testów.
- Ocenę ekranu pod kątem różnych możliwości jego zastosowania w praktyce radiestezyjnej.
- Ocenę walorów użytkowych, takich jak: trwałość, estetyka, itp.

3. PROCEDURY BADAŃ

3.1. PROCEDURA WSTĘPNA – WARUNKI PRZYJĘCIA:

Podstawą do rozpoczęcia testowania konkretnego typu ekranu jest jego formalne zgłoszenie do badań przez producenta lub organizację np.: stowarzyszenie radiestezyjne, organizację konsumencką, ew. osobę fizyczną lub prawną.

Zgłoszenie musi zawierać następujące informacje:

- Informację pisemną o zasadzie działania ekranu. Należy mieć jednak świadomość, że organizacje konsumenckie oraz osoby fizyczne i prawne mogą mieć kłopoty z podaniem takiej informacji.
- Informację o neutralizowanych przez ekran rodzajach radiacji z podaniem zasięgu działania.

- Instrukcję producenta dotyczącą i warunków instalowania ekranu oraz zasad jego konserwacji.

Po spełnieniu tych warunków ekran zostaje przekazany zespołowi badawczemu do przetestowania na poligonie.

3.2. MIEJSCE BADAŃ

Warunkiem obiektywnego testowania ekranów jest konieczność posiadania dobrze rozpoznanych poligonów do badań radiestezyjnych. Istnieje zatem konieczność posiadania trzech rodzajów poligonów:

1. Wewnętrznego, ogólnodostępnego w budynku, na którym odbywać się będzie testowanie w 1 etapie badań.
2. Wewnętrznych „domowych” poligonów, na których testowane będą ekrany w 2 etapie badań.
3. Zewnętrznego, ogólnodostępnego w terenie otwartym do testowania w 3 etapie badań.

Rozkład stref i zadrażeń geopatycznych oraz charakterystyka radiacji poligonu powinny być wcześniej w pełni rozpoznane, wrysowane na plan i opisane. Przy wyborze miejsc poligonów należy zapewnić warunki stabilnego środowiska testowego dla porównywania wyników. W tym celu należy rozkład zadrażeń geopatycznych oraz ich moc i natężenie dokładnie rozpoznać, upewniając się o niezmienności warunków tych w czasie.

Poligon wewnątrz budynku należy umiejscowić tak, aby objął fragment jednej kondygnacji o wysokości 250 – 320 cm, z dostępnością do kondygnacji położonych powyżej i poniżej poligonu. Plan poligonu narysować w skali 1:50 lub 1:100. Zalecane jest wykonanie 2 przekrojów w celu możliwości badania charakterystyki pionowej moderowanych radiacji. Wszystkie istotne z radiestezyjnego punktu widzenia radiacje, takie jak: przebieg pasm geopatycznych, skrzyżowania tych pasm, promieniowania sieciowe, strefy o niskich radiacjach domierzyć do stałych elementów budynków (ściany, drzwi, okna).

Poligony domowe mają zapewnić możliwość stałej kontroli pracy ekranów w 2. etapie. Ekran musi być stale dostępny. Wymagania odnośnie powierzchni oraz ilości kondygnacji nie są tak kategoryczne jak w przypadku poligonu ogólnodostępnego do badań w 1. etapie. Natomiast warunki dotyczące rozpoznania, odwzorowania na planie i opisanie występujących radiacji są takie same.

Poligon zewnętrzny należy zlokalizować na otwartym obszarze ogólnodostępnym np. w parku. Plan poligonu rysować w oparciu o aktualną zaewidencjonowaną mapę geodezyjną, odzwierciedlającą aktualne zagospodarowanie terenu oraz przebieg sieci podziemnego uzbrojenia terenu. Skala planu 1:100. Wszystkie istotne z radiestezyjnego punktu widzenia radiacje, takie jak: przebieg pasm geopatycznych, skrzyżowania tych pasm, promieniowania sieciowe, strefy o niskich radiacjach należy domierzyć do stałych elementów zagospodarowania terenu (drzewa, studzienki, ścieżki, budynki, itp.)

Mapy radiacji występujących na wszystkich poligonach muszą być potwierdzone przez radiestetów posiadających najwyższe kwalifikacje. Wymagany tytuł mistrzowski, lub rekomendacja stowarzyszenia. Pomiaru należy wykonywać jako wieloletnie, uśrednione.

W miejscach występowania charakterystycznych radiacji należy wyznaczyć stałe oznakowane punkty kontrolne poligonu. Zaleca się, aby punkty kontrolne, których powinno być maksymalnie 9, co wynika z poniższego wyszczególnienia, umiejscowić na:

1. pasmach geopatycznych średniej mocy ($30 - 60^0$ SRW = $2 - 4^0$ w skali poznańskiej),
2. pasmach geopatycznych dużej mocy ($60 - 110^0$ = $4 - 7^0$ w skali poznańskiej SRW),
3. pasmach geopatycznych bardzo dużej mocy (powyżej 110^0 SRW = powyżej $7,5^0$ w skali poznańskiej),
4. miejscach krzyżowań się pasm geopatycznych (powyżej 120^0 SRW= powyżej 8^0 w skali poznańskiej),
5. pasmach i krzyżowaniach rusztu globalnego 1 i 2 stopnia,
6. miejscach przecięć pasm geopatycznych i rusztu globalnego,
7. miejscach tzw. „plam radioaktywnych”, czyli radiacji towarzyszących zjawisku radioaktywności

8. strefach o niskim korzystnym dla zdrowia, o natężeniu radiacji do 8^0 SRW/m² – pomiar natężenia dla powierzchni 1m² co w przybliżeniu odpowiada 1^0 w skali poznańskiej
9. strefach średniego tła naturalnego – pomiar natężenia dla obszaru o powierzchni 1m²

3.3. PROWADZENIE BADAŃ

Testowanie ekranu należy prowadzić w 3 etapach. Przekazanie ekranu do badania w kolejnym etapie poprzedzone musi być pozytywnym rezultatem testowania w etapie wcześniejszym.

3.3.1. ETAP 1

Testowanie należy przeprowadzić na poligonie wewnątrz budynku. W trakcie 1 etapu oceniana będzie łatwość zainstalowania ekranu i szybkość osiągniętego efektu neutralizacji.

Przyjęto założenie, że sposób montażu ekranu oraz jego wstrojenia muszą być proste i zrozumiałe, dla każdego radiestety. Mają gwarantować prawidłowe i optymalne działanie ekranu powodując zmniejszenie radiacji, do poziomu 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa, bez tzw. „zjawiska brzegowego” lub prążków interferencyjnych. Zjawisko brzegowe należy rozumieć jako podwyższenia poziomu tła występującego pierścieniowo wokół ekranu. Jeżeli sposób zainstalowania pochłania wiele czasu oraz wymaga dopełnienia wielu czynności takich jak: długotrwałe wyszukiwanie odpowiedniego miejsca, skomplikowany sposób ułożenia, precyzyjne, długotrwałe dostrojenie, to wówczas znacząco obniża użytkową wartość ekranu.

Jako drugie założenie przyjęto, że jeśli w ciągu pierwszej godziny testu nie nastąpi skuteczne zmniejszenie występujących na poligonie radiacji, do poziomu 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa oznaczać to będzie, że istnieje niewielka szansa, aby zdolności ekranu do poprawy warunków zdrowotnych ujawniły się później. Praktyczne stosowanie takiego ekranu jest, więc znikome.

Pierwszą czynnością będzie wyszukanie właściwego – zgodnie z instrukcją - miejsca na ułożenie ekranu. Po znalezieniu odpowiedniego miejsca ekran należy wstroić. Czynność wykonywać zgodnie z zaleceniami instrukcji danego ekranu. Następnie w punktach kontrolnych badany będzie stopień i szybkość neutralizacji szkodliwych promieniowań:

- w chwili wstrajania;
- po 15 min od zainstalowania;
- po 30 min od zainstalowania;
- po 1 godzinie od zainstalowania;

Jeżeli instrukcja instalowania ekranu jest niejasna, a efekt pracy ekranu z tego powodu jest niezauważalny, wówczas istnieje możliwość dokonania korekty i powtórzenia czynności wyboru miejsca i sposobu wstrajania.

Po pozytywnej ocenie etapu 1 ekran kierowany będzie do dalszego testowania w ramach 2 etapu badania.

3.3.2. ETAP 2

Etap drugi to testowanie trwałości osiągniętego efektu neutralizacji w 1. etapie. Konieczny czas na sprawdzenie stabilności pracy ekranu wyniesie 1 miesiąc. W tym czasie należy sprawdzić czy nie ujawniają się okresowe wahania skuteczności. Należy sprawdzić, czy w zneutralizowanej strefie nie następuje okresowy wzrost poziomu radiacji powyżej 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa.

Sprawdzenie ekranu pod takim kątem wymaga stałej dostępności do poligonu i możliwości radiestezyjnej, w miarę stałej, obserwacji. Aby tym warunkom sprostać zaleca się testowanie ekranu w warunkach domowych radiestetów testujących. Za takim rozwiązaniem przemawia możliwość stałej i długotrwałej obserwacji ekranu, jak również możliwość testowania charakterystyki pionowej. Konieczne jest spełnienie wymogu pełnego rozpoznania domowego poligonu i wyznaczenia stałych punktów kontrolnych.

W drugim etapie przewiduje się kilka pomiarów:

- zaraz po zainstalowaniu
- po 24 godzinach od zainstalowania;
- po 7 dniach od zainstalowania;
- po 14 dniach od zainstalowania - pomiar dzienny;
- po 14 dniach od zainstalowania - pomiar nocny;
- po 30 dniach od zainstalowania - pomiar dzienny;
- po 30 dniach od zainstalowania - pomiar nocny;
- w ciągu 30 dni dodatkowo 3 – 4 pomiary w skrajnie różnych warunkach atmosferycznych (pogoda słoneczna wyżowa, zmiana frontów atmosferycznych – burze, deszczowa pogoda niżowa).

Jeśli w trakcie testowania będą występować anomalie pogodowe, wówczas warto je wraz z dodatkowymi pomiarami odnotować.

3.3.3. ETAP 3

W tym etapie należy uzyskać pewność, że neutralizowany przez ekran obszar jest jednorodny? Czy nie występują w nim zaburzenia i zmienne radiacje (miejsca o podwyższonych radiacjach, efekt brzegowy, martwe strefy).

Przez zasięg skutecznego działania należy rozumieć strefę (obszar), w której na skutek oddziaływania ekranu uzyskuje się poziom radiacji (do 1° w skali Poznańskiej = 4-6° SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa) oraz występuje ustabilizowany radiestezyjny kolor biały.

Zapewni to jednodniowe badanie na poligonie zewnętrznym. Po wstrojeniu ekranu badamy zasięg działania na przestrzeni otwartej. W arkuszu (zał. nr 4) oznaczamy obszar strefy na planie a na przekrojach pokazujemy charakterystykę pionową zasięgu zneutralizowanej strefy.

3.4. ZESPÓŁ BADAJĄCY

W celu uniknięcia błędów pomiarowych, wynikających z natury zjawisk radiestezyjnych i dużej ilości czynników wpływających na poprawne pomiary konieczne jest przestrzeganie poniższych warunków:

- Kwalifikacje i doświadczenie grupy badającej. Minimum 5 letni staż radiestezyjny poparty rekomendacją stowarzyszenia lub stopniem mistrzowskim. Ważne jest, aby oprócz faktycznego i niezaprzeczalnego doświadczenia radiestety, co jest uznawane w danym środowisku, miał on również tytuł i zweryfikowane umiejętności porównywalne w całym kraju. Należy zadbać, aby zespoły badawcze z różnych środowisk miały wspólne doświadczenia warsztatowe np. na zjazdach integracyjnych.
- W celu zapewnienia porównywalnych wyników umożliwiających ich obiektywną analizę należy przyjąć, że oceną ekranu w jednym ośrodku będzie się zajmował zespół minimum 3 osób.
- Bezwzględnie należy zadbać o to żeby w trakcie badań dane na temat ekranu (typ, rodzaj, producent), przynajmniej w 1 etapie były utajnione, ponieważ ujawnienie ich może mieć wpływ na wynik i obiektywność testowania.
- Konfrontacja wyników wewnątrz zespołu badawczego może nastąpić dopiero po badaniach danego ekranu w 2 etapie.
- Przestrzeganie zasad BHP, a przede wszystkim dotyczących czasu pracy radiestety, pozwoli zachować wiarygodność pomiaru.
- Predyspozycje do badań i sprzyjające warunki zewnętrzne. Radiesteta przystępujący do badań musi być w „dobrej formie” (zał. nr 1), tak aby zapewnić wiarygodność swoich pomiarów.

W wyborze sprzętu radiestezyjnego pozostawia się dowolność testującym, choć wskazane jest używanie wahadeł neutralnych. Natomiast do określania kolorów radiestezyjnych należy stosować wahadło uniwersalne Chaumery'ego i de Belizala.

3.5. POMIARY RADIESTEZYJNE

3.5.1. SPRAWDZENIE PREDYSPOZYCJI RADIESTETY TESTUJĄCEGO

Tuż przed przystąpieniem do badań każdy z członków zespołu badającego zobowiązany jest wypełnić arkusz (załącznik nr 1) „charakterystyka warunków własnych i zewnętrznych”, który to stanowić będzie część dokumentacji testowania ekranu. W arkusz wpisywane są informacje na temat predyspozycji radiestety do przeprowadzenia badań: poziomu sił witalnych, wrażliwości radiestezyjnej, uwagi własne na temat samopoczucia. Obok wpisujemy informacje na temat warunków zewnętrznych, takich jak: warunki biometeorologiczne, propagację i inne czynniki wpływające na jakość pomiaru. Przed rozpoczęciem badań konieczne jest przeprowadzenie zestrojenia zespołu do rozpoznanych punktów kontrolnych na poligonie.

3.5.2. INSTALOWANIE EKRANU NA POLIGONIE

Z praktyki radiestezyjnej wiadomo, że sposób wstrajania ekranów może być bardzo skomplikowany. Dlatego też konieczne jest dołączanie przez producenta precyzyjnej instrukcji z zaznaczeniem przeciwwskazań i ewentualnych zagrożeń. Osoba instalująca ekran na poligonie musi zadbać o spełnienie wszystkich warunków zawartych w instrukcji, a zwłaszcza: wyboru miejsca, sposobu ułożenia oraz sposobu wstrojenia tak, aby ekran mógł pracować zgodnie ze swoim przeznaczeniem. W przypadku niejasnej lub błędnej instrukcji dopuszcza się postępowanie według własnej oceny, co do wyboru miejsca, sposobu ułożenia oraz sposobu wstrojenia, co należy odnotować w protokole testu.

Zaleca się, aby ekran instalowany i zestrainy był na drewnianej podstawie w celu uniknięcia bezpośredniego kontaktu z podłożem oraz zabezpieczenia przed remanencją.

Konieczne jest, aby informacje na temat danych ekranu (producent, typ, sposób działania) w 1 etapie były utajnione przed grupą badawczą. Ma to na celu wykluczenie sugestii oraz przyzwyczajień lub niechęci. W dalszych etapach wszystkie dane będą już jawne.

3.5.3. POMIARY W PUNKTACH KONTROLNYCH

W punktach kontrolnych dokonywane będą pomiary radiestezyjne (moc promieniowania i kolor) przed położeniem ekranu (tzw. pomiar wyjściowy) i po jego zainstalowaniu (tzw. pomiar roboczy). Plan z rozkładem zadrażnień geopatycznych i wyznaczonymi punktami kontrolnymi stanowi część dokumentacji badania. Zaleca się wyznaczenie na poligonie do 9. punktów kontrolnych.

Wyniki należy wpisywać w arkusze pomiarowe przeznaczone dla każdego z etapów.

Badania należy prowadzić w takich warunkach, aby radiesteci testujący nie przeszkadzali sobie i podświadomie nie wpływali na własne wyniki. Zakazane jest jakiegokolwiek komentowanie wyników w trakcie badań.

W przypadku badania zasięgu działania ekranu (w 3 etapie) szukamy granic zasięgu, czyli wyznaczmy obszar – strefę, w której utrzymuje się niski poziom natężenia radiacji (do 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa) oraz występuje ustabilizowany radiestezyjny kolor biały.

4. KRYTERIA OCENY EKRANU

Ocena skuteczności urządzeń, których działanie (na dzień dzisiejszy) jest mierzalne wyłącznie metodami radiestezyjnymi, jest trudna. Dlatego niezwykle ważne jest, aby procedury związane ze zbieraniem danych z testowania były przejrzyste, a sposób analizowania i oceny tych danych oparty był na jasnych oraz zrozumiałych kryteriach.

Wskazane jest aby pomiary radiestezyjne mogły być w przyszłości weryfikowane metodami obiektywnymi, takimi jak: porównywanie procesu sedymentacji, rozwoju kultur bakteryjnych, przyrostu masy suchej siewek roślin lub przyrządami mierniczymi (o ile będą dostępne). Obiektywizacja wyników radiestezyjnych nie stanowi przedmiotu niniejszego opracowania.

Jako punkt odniesienia w ocenach testowanych ekranów określono wymagania stawiane ekranom, do których należy dążyć. Oczywiście należy zdawać sobie sprawę, że osiągnięcie wszystkich wyszczególnionych cech wzorca lub ideału jest mało realne, natomiast stanowi jasny i precyzyjny

punkt odniesienia oraz porównywania. Do poniższych kryteriów będą porównywane wyniki uzyskane w trakcie badań.

4.1. WYMAGANIA STAWIANE EKRAMOM

Poniżej wyszczególniono warunki jakie powinien spełniać ekran radiestezyjny. Podana na wstępie ogólna definicja ekranu, że jest to urządzenie, które posiada zdolność skutecznego zmniejszania poziomu istniejących radiacji geopatycznych, jest niewystarczająca dla potrzeb testowania i oceny ekranów. W tym celu określono kryteria jakim ma odpowiadać dobry ekran:

1. Zdolność do szybkiego osiągnięcia niskiego poziomu radiacji (do 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa), w czasie nie przekraczającym 1 godziny.
2. Jakość zneutralizowanych radiacji – na skutek działania ekranu w zneutralizowanej strefie musi wystąpić czysty radiestezyjny „biały” kolor.
3. Trwałość i stabilność osiągniętego efektu. Uzyskany niski poziom radiacji i kolor „biały” muszą być trwałe i nie ulegać zamianom w czasie przez okres min 1 miesiąca. Ekran musi pracować stale i zapewniać stały pozytywny efekt określony w punkcie 1.
4. Jednorodność oddziaływania w zneutralizowanej strefie. Niezależnie od pierwotnych warunków radiestezyjnych w zasięgu działania ekranu nie powinno być „słabych i martwych” pasm lub plam a cała zneutralizowana strefa powinna mieć jednorodny poziom radiacji (do 1^0 w skali Poznańskiej = 6^0 SRW/m² i od 6500 – 8000 jednostek w skali Bovisa).
5. W strefie działania ekranu nie mogą występować negatywne zjawiska i efekty uboczne, np.: miejscowe zwiększenie poziomu radiacji, zmiana koloru radiestezyjnego lub pogorszenie warunków poza strefą w stosunku do warunków pierwotnych. Granica zasięgu oddziaływania ekranu powinna być łagodna i stopniowo zanikać.
6. Niewysokie wymagania co do miejsca, w którym ekran można położyć i będzie on działał prawidłowo.
7. Łatwość montażu i wstrojenia. Położenie ekranu w prosty sposób, zrozumiały dla każdego radiestety ma gwarantować prawidłowe i optymalne działanie, bez tzw. „zjawiska brzegowego” lub prążków interferencyjnych. Zjawisko brzegowe należy rozumieć jako podwyższenia poziomu tła występującego pierścieniowo wokół ekranu.
8. Estetyka. Forma zewnętrzna, pod względem estetycznym musi być neutralna i nie agresywna oraz łatwa do wkomponowana w mieszkaniu.
9. Odporność na rozstrojenie i uszkodzenie. Ekran powinien być trwały, trudny do zniszczenia przez czynniki mechaniczne, odporny na przypadkowe rozstrojenie. W przypadku ekranów stosowanych na zewnątrz dodatkowo powinien być odporny na wodę oraz warunki atmosferyczne.

4.2. KRYTERIA I CZYNNIKI DYSKWALIFIKUJĄCE EKRAM

Obok cech, jakie powinien posiadać dobry ekran (wymienionych w rozdziale 4.1.) ustalono cechy, kryteria i czynniki decydujące o nie spełnianiu warunków bezpieczeństwa i skuteczności radiestezyjnej urządzenia.

1. Sposób działania.

Ekran absorpcyjny (pochłaniający) promieniowanie po pewnym czasie wymagają rozładowania lub same oddają porcje pochłoniętej energii. Działają jak kondensator szkodliwych dla zdrowia radiacji.

Przegrody odbijające lub odchylające radiacje geopatyczne nie są w pełni bezpieczne, gdyż zmieniając ich przebieg można zaszkodzić innym.

Obydwa sposoby działania tworzą szkodliwe efekty uboczne i jako takie na wstępie wykluczają ekran z badań lub wyraźnie ograniczają możliwość jego stosowania.

2. Brak skutecznego działania

Jeśli w ciągu 1 godziny od zainstalowania ekranu nie nastąpi, sprecyzowane niżej, znaczące zmniejszenie występujących na poligonie radiacji geopatycznych, oznacza to, że urządzenie nie posiada praktycznej zdolności do neutralizacji szkodliwych dla zdrowia radiacji.

Poprzez skuteczną neutralizację należy rozumieć faktyczne zmniejszenie natężenia radiacji w strefie, do poziomu radiacji słabych - nie szkodliwych dla zdrowia, czyli do 1^0 w skali poznańskiej co odpowiada 6^0 SRW/m² i ok. 5000⁰ w skali Bovisa oraz nieprzekraczalną moc ciekłu podziemnego do 15^0 SRW co w przybliżeniu odpowiada $1,5^0$ w skali poznańskiej. Jeżeli w zneutralizowanej strefie występują radiacje silniejsze, to ekran nie spełnia swojego zadania.

Jeśli urządzenie wytworzy strefę, w której radiacje są porównywalne do miejsca mocy (powyżej zakresu fizycznego, czyli > 10000 jednostek w skali Bovisa), a więc nienaturalną dla codziennego przebywania człowieka, wówczas należy uznać, że badane urządzenie jest emitorem promieniowań, a nie ekranem i tym samym nie spełnia podstawowych kryteriów stawianych ekranom interferencyjnym.

3. Zaburzenia zmoderowanego tła

Działania ekranu powinno zapewnić czysty, radiestezyjny kolor biały w zasięgu zneutralizowanej strefy, we wszystkich zakresach. Utrzymywanie się innych kolorów jest dyskwalifikujące.

4. Niestabilizowany efekt moderowania

Uzyskany niski poziom radiacji i właściwy kolor powinny być trwałe. Może się zdarzyć, że na skutek różnych zewnętrznych zakłóceń oraz naturalnego pulsowania tła, efekt neutralizacji może być cyklicznie zaburzony.

Jeśli ekran „pulsuje”, tzn. zaburzenia występują cyklicznie częściej niż raz na dobę i utrzymują się dłużej niż 1 min, a amplituda zmian mocy przekracza 15^0 SRW = 1^0 w skali poznańskiej, to należy ekran uznać za nie odpowiadający kryteriom.

5. Zróznicowane promieniowanie w strefie pracy

Zneutralizowany obszar musi być jednorodny radiestezyjnie. Dopuszcza się maksymalną ilość zaburzeń w zneutralizowanej strefie powierzchniowo nie przekraczającej 10% powierzchni. W zaburzeniach moc radiacji nie może przekroczyć poziomu radiacji słabych - nieszkodliwych dla zdrowia, czyli do 20^0 SRW co odpowiada w przybliżeniu $1,5^0$ w skali poznańskiej i ok. 5000⁰ w skali Bovisa.

Jeżeli warunki w zneutralizowanej strefie nie są spełnione w 90%, wówczas ekran należy uznać za nie spełniający wymogów bezpieczeństwa.

6. Silne efekty uboczne

Jeśli ilość efektów ubocznych ujawniających się w strefie oddziaływania i poza strefą jest znacząca na tyle, że pogarsza tam warunki powodując wzrost radiacji powyżej 20%, wówczas ekran należy uznać za szkodliwy dla otoczenia.

5. ORGANIZACJA PROWADZENIA BADAŃ

Badania powinny być wykonywane w oparciu o omówioną metodę na poziomie lokalnym i ewentualnie analizowane na poziomie ogólnopolskim. Przez poziom lokalny należy rozumieć zespoły badawcze powołane przez poszczególne stowarzyszenia radiestezyjne na terenie kraju. Role poziomu ogólnopolskiego mogłaby spełniać Federacja Stowarzyszeń Radiestezyjnych i mający przy niej powstać Korpus Ekspertów lub też inne ponad lokalne porozumienie organizacji i stowarzyszeń radiestezyjnych.

Zespoły badawcze powinny mieć pełną autonomię w potwierdzaniu zgodności testowanych ekranów z ich przeznaczeniem i możliwość wnioskowania o przyznanie certyfikatu firmowanego przez lokalne stowarzyszenie radiestezyjne.

Ekran, który uzyska aprobatę w kilku ośrodkach (minimum 3) może uzyskać certyfikat „bezpieczeństwa radiestezyjnego” lub „skuteczności radiestezyjnej” nadawany przez Federację lub inną ogólnopolską strukturę.

W przypadku, występowania dużych rozbieżności w wynikach badań testowanego ekranu w różnych ośrodkach, może zachodzić konieczność arbitralnego sprawdzenia odpromiennika. Role taką mogłaby spełniać Federacja Stowarzyszeń Radiestezyjnych i mający przy niej powstać Korpus Ekspertów lub też inne ponad lokalne porozumienie organizacji i stowarzyszeń radiestezyjnych.

5.1. DOKUMENTACJA BADAŃ

Dla zachowania wiarygodności badań ekranu wymaga się prowadzenia rzetelnej dokumentacji. Dokumentacja taka powinna obejmować:

- Zgłoszenie wnioskodawcy o przetestowanie ekranu z instrukcją instalowania ekranu i opisem budowy oraz sposobu działania;
- Plan poligonu, na którym przeprowadzone zostały testy w 1. etapie z zaznaczeniem przebiegu stref zadrażeń geopatycznych i wyznaczonymi charakterystycznymi punktami kontrolnymi;
- Formularz „Charakterystyka warunków własnych i zewnętrznych” wypełniony przez każdego z członków grupy badającej (zał. nr 1);
- Formularz „Arkusze pomiarowe do testowania ekranów w etapie 1” wypełniony przez każdego z członków grupy badającej (zał. nr 2);
- Raport z prowadzonych badań w etapie 1 zawierający analizę testów, wstępną ocenę ekranu i wnioski o skierowanie do dalszego badania w 2 etapie lub orzeczenie z umotywowaniem o niespełnieniu podstawowych wymogów;
- Plan poligonu lub paru poligonów, na którym przeprowadzone zostały testy w 2 etapie z zaznaczeniem przebiegu stref zadrażeń geopatycznych i wyznaczonymi charakterystycznymi punktami kontrolnymi;
- Formularz „Charakterystyka warunków własnych i zewnętrznych” wypełniony przez każdego z członków grupy badającej o rubryki dotyczące 2 etapu (zał. nr 1);
- Formularz „Arkusze pomiarowe do testowania ekranów w etapie 2” wypełniony przez każdego z członków grupy badającej (zał. nr 3);
- Raport z prowadzonych badań w etapie 2 zawierający dokładną analizę testów stabilność pracy ekranu w czasie 1 miesiąca, ocenę ekranu i wnioski o skierowanie do dalszego badania w 3 etapie lub orzeczenie z umotywowaniem o niespełnieniu podstawowych wymogów;
- Plan poligonu zewnętrznego, na którym przeprowadzone zostały testy w 3 etapie z zaznaczeniem przebiegu stref zadrażeń geopatycznych.
- Formularz „Charakterystyka warunków własnych i zewnętrznych” wypełniony przez każdego z członków grupy badającej o rubryki dotyczące 3 etapu (zał. nr 1);
- Plan z oznaczeniem strefy faktycznego zasięgu oddziaływania ekranu opracowany na podstawie pomiarów każdego z członków grupy badającej (zał. nr 4);
- Formularz z oceną walorów użytkowych ekranu, takich jak: gabaryty, estetyka, trwałość, odporność na uszkodzenia (mechaniczne, wodą, itp.), łatwość montażu, konserwacja;
- Wniosek końcowy do Stowarzyszenia lub innej organizacji o przyznanie certyfikatu „bezpieczeństwa radiestezyjnego” lub „skuteczności radiestezyjnej”.